

Za vůní muškátu až do Muscatu aneb Sultanát Omán v roce 2010

I cesta může být cíl. A my se rozhodli pro jednu ze zemí na Arabském poloostrově s tajemným názvem Sultanát Omán. Byť jen nemnoho turistů tento zapadlý kout světa navštíví, lze Omán považovat za jednu z nejotevřenějších zemí jinak tradičně silně ortodoxního Perského zálivu. Bez jakýchkoliv administrativních překážek koupíte letenky, uhradíte poměrně malý vízový poplatek (6 OR = cca 12 EURO) a dveře Sultanátu jsou vám otevřeny – Salam Aleikum.

Ted' už stačí jen dobré auto – v našem případě 2 x Nissan Patrol GL 4x4 o obsahu 4,5 litrů z autopůjčovny, mapu, průvodce, dobré boty (byť někomu stačí bíčkluby), peněženku a spacák. Plán cesty se vždy najde. A kdo je to my? Jeden vůz obsadil Pét'a (průvodce cestoffky) a Pát'a, posádka zkušená a prověřená a druhý vůz zabrala Anče a já.

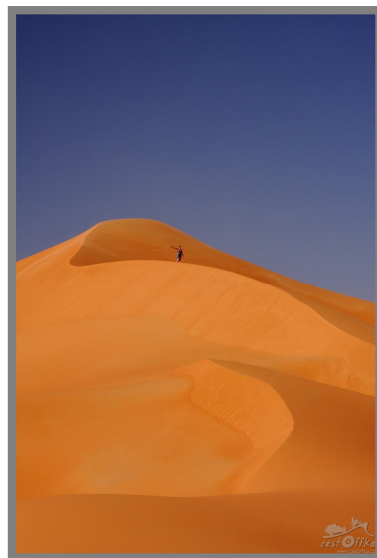
Empty Quarter neboli miles and miles of fucking desert

Převážnou část Ománu tvoří pouště. Písek, šotolina, štěrk, prach a velbloudi. A k tomu ropné či plynové věže na pozadí. V první části naší cesty jsme se vydali do této odlehle a nohou bílého turisty téměř nedotčené části Ománu. Přibližně 400 km na jih od pásma hor jsme se protloukali pouští při hranicích se Saudskou Arábií. Někteří z nás sice celou dobu tvrdili, že jedeme po cestě, ale jedna věc je mapa a nejmodernější technika ve formě satelitní navigace a druhá věc je realita. Sice čas od času se tyto dvě věci shodovaly, ale převážně skutečnost byla odlišná od toho, co se nám snažila tvrdit mapa a GPS v rukách Péti. Zpět k písku. Hranice je jen imaginární čára na mapě. V poušti nic takového není. Jenom cesta nebo

spíše představa cesty prázdnou, pustou krajinou, kde občas zahlédnete zatoulaného velblouda, ptáky v povětří nebo zvržený prach auta. Přesto jsme onu pomyslnou čáru překročili a na pár minut jsme navštívili jinak nedostupnou Saudskou Arábii.

V těchto končinách jsou úžasné dvě věci, ticho a noční obloha. V podvečer, stmívá se hodně brzy, sluníčko zapadalo pravidelně v půl šesté a to pak zhasnou a je tma, vše utichne. A ticho začne křičet. Už jsem pochopil o čem zpívá Simon & Garfunkel v písni The Sound of Silence. Pro nás, obyvatele civilizovaných končin, je skutečné, absolutní ticho nepředstavitelné. A v tom tichu se vám rožne (pro pražáky rozsvítí) nebe plné hvězd, které v záplavě světla dnešního světa už jinde než na poušti a vysoko v horách neuvidíte. Jsou věci, které nevyfotíte, ani o nich nelze nic napsat. Musí se prožít a ideální místo je poušť. A mimochodem, je – li měsíc v úplňku, tak je dobré usnout co nejdřív. Jinak je světla jak ve dne.

Dost bylo filozofických úvah o nesmrtelnosti chrousta a vraťme se zpátky do reality. To vrácení přišlo dosti rychle. Nissan Patrol je prý legendou, ovšem i legendy mají své vrtochy a ty se začaly brzy projevovat. Prvním poškádlením byla klimatizace u Pétí a Páti. V důsledku úmyslných či náhodných cest v písku se pomalu ale jistě začalo zasekávat čerpadlo klimatizace a praskat řemen. Je tady sice jisté drobné podezření na Pét'u, že ten řemen nařezal v zájmu udržení teploty v autě, ale faktem zůstává, že klínový řemen prasknul a šel do věčných lovišť. Bohužel den poté jsem nějak hodně kroutil volantem a ráno už jsem skoro dokroutil. Divný zvuk z motorového prostoru nám říkal, že bude někde problém. Naštěstí to byl jenom další klínový řemen, tentokrát od posilovače řízení. Závada sice drobná, ale v dunách, kde kroučíte volantem jako na autodromu, to není nic příjemného. Rambo má vážného konkurenta a mé ruce se nevejdou do trička. Ale to nás nemohlo zastavit v hledání cesty na jih. Nebojte se vlka nic. Po dvou nocích a třech dnech jsme díky Pétově neomylnému navigačnímu smyslu, který by mu i Vinnetou mohl závidět, narazili na asfaltovou silnici. Říkal sice něco o líbání nohou a moři díky, ale vzhledem k tomu, že tuto část trasy vymyslel on, mohl být rád, že jsme nesnědli psy....

Na první benzínové pumpě jsme se pokusili dát do pořádku sebe i auta, což se nám po chvíli hledání správného servisu povedlo. Vysmátý arab rychle našel správný klínový řemen k posilovači řízení a za půl hodinky bylo hotovo. Chtěli jsme opravit i řemen od klimatizace u Pétí a Páti, ale jeden z nich to kategoricky odmítl, že prý by mu byla zima. Tím jsme se rozloučili s prázdným koutem a zamířili k východnímu pobřeží k moři.

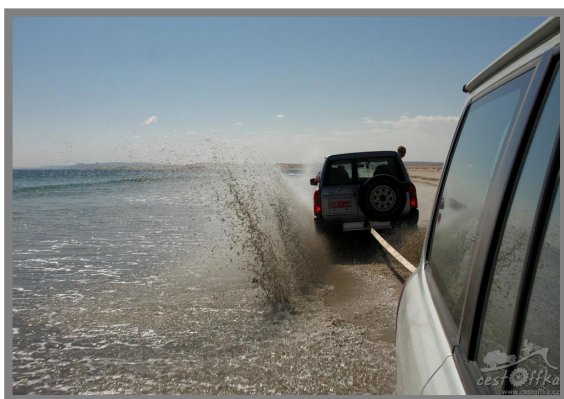
Moře

Omán má stovky kilometrů pláží. Naštěstí je většina z nich zcela opuštěná. Bohužel většina z nich je plná darů, které moře již nechce. Na dlouhých písčitých plážích se válí spousta zajímavých věcí. Najdete zde ryby skoro živé, ryby dávno mrtvé, kusy ryb, kusy paryb, želvy, zbytky želv a také bordel. Prostě vše, co přílivové vlny vyhodí na pláž.

Po dnech v písku jsme chtěli najít nějaké romantické spaní na písečné pláži. Proti našim plánům byla centrální plánovací stavební komise Ománského sultanátu, která se rozhodla v oblasti Al - Duqm postavit obrovský přístav včetně suchých doků a opravy lodí. Museli jsme přistoupit na plán „B“ a ubytovat se v místním hotelu. Hotel se sestával z několika unimobuněk vzájemně propojených do kempu pro cizozemce a expaty, resp. jejich rodinné příslušníky. Trošku sterilní, ale čisté a snídaně byla vcelku vkusná.

Další den ráno jsme rychle utekli z prvních závanů civilizace v Ománu a vydali jsme se severním směrem podél mořského pobřeží. V malé rybářské vesnici jsme dorazili k moři a rozhodli se jet po pláži. Cesta pláží nebyla tak idylická, jak jsme čekali, bohužel jsme si nezjistili, zda je odliv či příliv a jeli jsme měkkým a mokrým pískem. No ta tady se ukázala další slabá stránka našich aut. No, my nesmíme ani naznačovat, ale je otázka, co byl ten nejslabší článek řetězu. Každopádně po pár kilometrech se do vysílačky ozvalo: *Páťa zkurvil spojku*. A to kompletně, prostě ji zapekl do jednoho velkého rozžhaveného ingotu, kterému už nepomůže ani svěcená voda. Situace ne úplně příjemná. Vlevo písek, vpravo moře, pojízdné auto jsme otočili, zapřáhli na kurtu a v našich stopách jsme jeli zpátky. Za chvíli se objevili místní rybáři, kteří nám nabídli pomoc a ukázali nám správný směr k nejbližší benzínové pumpě. Nebylo to naštěstí moc daleko a tak jsme se chca nechca vrátili zpět do civilizace.

Už jste někdy čekali 8 hodin na benzínové pumpě? Zajímavé a vřele doporučuji. Je tam vskutku mnohé k vidění. Jak vyměnit prasklou pneumatiku na 8 tunovém tahači, jak naložit 5 velbloudů na malý pick – up, jak na něj připevnit loď, aby z každé strany čouhal maximálně metr? To vše se naučíte uprostřed hlavní silnice podél Ománského pobřeží. A taky si popovídáte. Arabsky, indicky, pákistánsky... no občas i

anglicky, ale na dlouhé večerní debaty jim slovní zásoba většinou nevystačila. Jinými slovy, takto krásně nám utekl čas, kdy jsme čekali na nové auto z půjčovny. Telefonicky jsme jim vysvětlili kde jsme, co se nám stalo a po ubezpečení – *nebojte, nové auto jede a za pár hodin je u vás*, jsme se oddali klidnému nicnedělání a poklidné relaxaci. A skutečně, v 8 hodin večer, kdy už jsme byli smíření s tím, že se všichni nasoukáme do jednoho auta a hádky o zapnutou klimatizaci se přenesou k nám, se zjevil čistý bílý Nissan Patrol a v něm usměvavý zaměstnanec půjčovny. Na cestu dlouhou 600 km tam a 600 km stopem zpátky si vzal složku z půjčovny, mobil a toaletní papír. Není nad skromnost cestování. Proběhly nezbytné formality, slovo spojka v žádném světovém jazyce nikdo nevyslovil a mohli jsme přelepit nálepky *Cestoffka.cz* a vydat se na cestu. Milý arab nás požádal, zda ho zavezeme kousek na sever, aby nemusel stopovat tak dlouho. Ukázalo se, že to byl dobrý nápad a za svezení asi 150 km jsme

dostali poukaz do pouštního hotelu v hodnotě 140 EURO. Dnešní, událostmi malinko modifikovaný cíl cesty, ležel opět u moře, u přístavu Shana a trajektu na malý ostrůvek Masirah Přespali jsme na pláži (již tradičně, mrtvé ryby, kusy želv, binec), tentokrátě nám za příbytek sloužila rybářská chatrč z rákosí.

Trajekty mají naprosto přesný jízdní řád. Jedou, až když jsou úplně plné. Takže přestože jsme se ráno honili, abychom stihli přijet k lodi včas, pohodové dvě hodinky na molu nám opět připomněly, že čas je relativní. Za přátelského povídání s araby a černochoy nám však čekání uteklo jak voda a my konečně vypluli. Anči dostala za úkol vmísit se mezi dámskou komunitu, aby vypátrala, jak vypadají bez masky. No a zas se jí to nepovedlo. Ostrůvek je velmi ospalá rybářská kolonie, kde je bezpečně vidět vliv bývalé britské armády. Každé druhé vozidlo je Land Rover Serie III z vojenských zásob. Není mnoho co napsat o tomto zapadlém koutu Ománu, ale má naprosto jedinečnou atmosféru, kdy na plážích jsou

rybářské bárky prodávající čerstvé ryby, v severní části je vojenská základna, takže poklidné nebe čas od času zčechrá řev přistávajícího letadla a moře lenivě omývá krásné písčité pláže, některé dokonce dokonale

čisté. Zůstali jsme tady do druhého dne a neradi se loučili s poezií moře. Auta jsme nalodili na velký trajekt a nechali je svému osudu. Prošli jsme si ještě jednou městečko Hilf a po pár hodinách se vydali

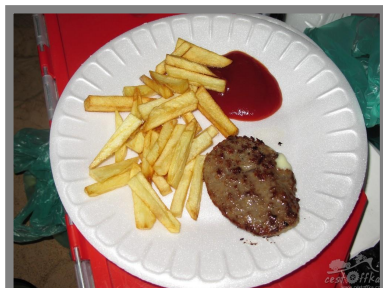
do přístavu, kde jsme si pronajali společně s dalšími patnácti arabkami a jedním starým arabem rychlý člun, který nás dovezl na pevninu. Bylo to načasováno jak z partesu neb jsme dojeli pár minut před trajektem, nasedli do aut a jeli dál.

Že by zase písek?

Je to s podivem, ale většinu Ománu tvoří písek. Tentokrát nás čekal přejezd nádherné pouště Ramlat al Wahibah - Wahiba Sands, dlouhý okolo dvou set kilometrů, což jsme plánovali na den až dva dny jízdy. Nakonec to nebylo tak náročné, ale o to krásnější. Mezi přístavem

Shana a severozápadním cípem Ománu se staví nová dálnice, my jsme ale po pár kilometrech odbočili do písku a pokračovali prostředkem pouště směrem na Al Ghabbi. Wahiba Sands má zcela odlišný charakter než písek v Empty Quarter. Krásné dlouhé duny načervenalého jemného písku s barvou ještě podtrženou zapadajícím sluníčkem. Stopy aut, které tady jely před námi, nám určovaly přibližný směr a nekonečnost plání nám dávala svobodu pohybu. Kemp jsme našli kousek od

hlavních stop za obrovskou písečnou dunou. Večer jsme vytvořili vrchol kulinářského umění za celou cestu. Menu Mc Desert s kompletní přílohou. Dokonce i Pát'a jedl bez velkého brblání a to jsme považovali za největší poklonu. V pánvi jsme rozpálili oheň, brambůrky udělali na hranolky, z plechovky od Coca-coly se vytvořila naběračka, hamburgery z hovězího luncheonmeatu, HP omáčka a i dezert byl. Prostě pohoda jazz.

Noc v poušti proběhla v poklidu, dokonce ani velbloud, který nás podle stop v noci navštívil, nevyrušil nikoho ze spánku. Ve slunečném ránu jsme se vydali na další putování. Po pár desítkách kilometrů se v malém písčitém údolí zjevilo snad stovka zaparkovaných toyot. Kluci tu maj *desert party* konstatoval Pét'a a nebyl tak daleko od pravdy. Místní, což značí z okruhu tak sto kilometrů, beduíni si okolo studny udělali svůj festival. Nejistili jsme co a proč slavili, ale v celku to nebylo důležité. Stovka beduíňů posedávala ve stanech, dámy tradičně v oddělené sekci, kde jsme dle dobrých domorodých zvyků ihned vyslali Anči na výzvědy, a uprostřed publika bylo jeviště, kde se tančilo. Skupiny

beduínů předváděly tance a vzájemné souboje, bojovali zahnutými šavlemi, stříleli z prastarých karabin do vzduchu a prostě a jednoduše tady probíhala taková normální vesnická veselice. Ihned nás pohostili ovocem, kávou, čajem. Nezapomenutelná byla kuchyň, kde v pěti obrovských hrncích vařili tu velblouda, tu kozu, rýži nebo těstoviny. Jako vařečka sloužila děrovaná lopata. Bohužel ještě nebyl čas oběda, tak jsme se museli spokojit pouze se studeným předkrmem, ale i tak to byl zážitek, který asi nikdo nezapomeneme. Setkání s touto domorodou komunitou patřilo k nejsilnějším událostem z celé cesty a na pár řádcích je asi nemožné jej více popsat. Vždy to bude jen stín toho, co jsem cítil z atmosféry tohoto střetnutí. Čas byl ale neúprosný a my museli jet dál.

Po pár hodinách písečné cesty jsme se na sklonku dne opět přiblížili civilizaci a narazili na hlavní silnici protínající tuto část Ománu od západu na východ. V městečku Al Ghabil. jsme našli recepci hotelu Sana, kde jsme rádi využili darovaný poukaz. Samotný hotel se nacházel nějakých 20 až 30 kilometrů zpět do pouště. Hlavní budova, která zároveň sloužila jako vstupní brána tvořila centrum okolo několika bungalovů, kde jsme se pohodlně ubytovali. Trochu jsme se zcivilizovali, což znamená zejména sprcha a čistá košile a jeli se projet do pouště. Okolo údolí, ve kterém se hotýlek nacházel, byly nádherné, vysoké duny z rudého písku a jezdit v nich byla pohádka. Občas jsme zapadli, občas něco nevyjeli, projížděli jsme se na quadech, kochali se zapadajícím sluncem a krásou místních arabských děvčat. Večeře a pohodové válení u ohně jen doplnily krásné vzpomínky na písek pouště Wahiba.

Přestože je písek krásný, tak doba pískovišť už pominula a my museli pomalu dál. Podél jižních svahů Ománských hor Hajar, jsme nemohli minout krásné Wadi Bani Khalid. Poté se přehoupeli na severní pobřeží do malého ospalého městečka Sur. Tak jako v jiných ománských městech, ani zde nebylo k vidění nic zásadního, vyjma doků a dílen na výrobu tradičních lodí. Bohužel v podvečer už bylo vše zavřeno a tak jsme si mohli vychutnat život na arabské ulici. Proudění aut, kol, různých zvířat se mísily s davy arabů

a indů. Vůně felafelu, benzínu a všudypřítomné sladké voňavky místních šviháků, byla dost velká změna oproti předchozím dnům. Abychom zapadli mezi štíhlé araby, koupili jsme si slušivé hábity a ručník kolem hlavy. Až na některé tělesné proporce jsme byli k nerozeznání. Po návratu k autům nás čekalo milé překvapení v podobě českého vzkazu s textem *byl jsem zde, Fantomas*. Bohužel se nám nepodařilo zjistit, kdo se za Fantomasem skrýval.

Po pár hodinách v Suru jsme se vydali směrem ke světově unikátním plážím na západním cípu Ománského pobřeží, kde pravidelně kladou svou snůšku vajec želvy.

Želví polívka

No nebyla, ani vajíčka na slatině, ani volské očičko, ani na tvrdo, ani na měkko, ani na hniličku, ani vaječina, ani prostě nic jiného. A ne že by nebyla příležitost. Z písečných dun jsme se vydali na severozápadní cíp Ománu Ras Al Hadd, k městečku Al Hadd, u kterého se nacházejí rezervace pro želví snůšku. Zhruba padesát kilometrů dlouhý pás pobřeží, kde je velmi nesnadný přístup k moři z vysokých útesů, složí celoročně karetám pravým... ke snůšce vajec.

Hlavní období je v květnu až červenci, ale v podstatě tyto mořské poutnice připlouvají k plážím každodenně, aby nakladly vejce. Je zvláštní, že želva se vždy vrací na stejnou pláž, kde se narodila. První zastávka byla v želvím výzkumném centru. Prohlídka s průvodcem začíná vždy od 10 hod večer a pak od 4 hodin ráno. Volba byla jasná, kdo by vstával tak brzo. Skupinka asi tak 10 lidí dostala jednoho průvodce, který nás na pick-upu odvezl k pláži, kde ve svitu čelovky hledal želvy. Našli jsme jednu, která zrovna kladla snůšku do metr hluboké jámy. Hezky v klidu vajíčko za vajíčkem pokládala a doufala, že některý z jejich potomků dožije věku, aby se mohl na tuto pláž vrátit. Údajně přežívá do dospělosti jedno z tisíce vajíček. Cestou jsme ještě narazili na malé zmatené želvátko, které hledalo cestu k moři. Moc se mu to nevedlo, ale při té pravděpodobnosti přežití se není co divit. Po návštěvě výzkumného střediska jsme se vydali objevovat želvy na vlastní pěst. Měli jsme pár lokalit, kde by se mohly vyskytovat a skutečně už na druhém místě jsme měli štěstí. Bylo to nádherné. Nerušení povykem průvodce a dalších návštěvníků jsme našli obrovskou želvu kladoucí vajíčka. Nás si vůbec nevšímal a vše v poklidu dělala tak, jako už pár milionu let. Blízké setkání třetího druhu s příbuznými Velké A'Tuin bylo nádherné, ale realita a pokročilá noc nás přinutila si najít ubytování. V této části to není tak úplně jednoduché, zejména k neutichajícímu větru vanoucímu od moře. Jenže nebojme se čerta nic a po několika marných pokusech jsme našli vcelku příhodné místo na skále nad mořem.

Poslední ranní pohled na vlny Perského zálivu, pomalá jízda výstavní části Ománské přímořské kolonády a pak už návrat do mezi běžnou realitu života ve zdejších končinách.

Celá severní část Ománu je tvořena horským pásmem Hajar s nadmořskou výškou dosahující až 3 tisíc metrů. V úbočích těchto monumentálních hor je zařezána nepřeborná množství malých zapomenutých údolích, kde lidé žijí ne přímo v bídě, ale moc k ní nemají daleko. První zastávkou bylo údolí Tiwa. Cestou nevalné kvality, kde auto 4x4 sice nebylo zcela nezbytné, ale jistě výhodou, jsme se pomalu drali vzhůru do malé vesničky na konci údolí. Malé, napůl rozpadlé domky přilepené na úbočí skal doplňovaly malá políčka na pěstování obilí. Mezi nimi úzké cesty a schodiště do dalších pater tohoto bludiště. Lidí jsme moc neviděli, občas vylezla stará babča na obhlídku, kdo že to přišel ji vyrušit z odpolední siesty. Takovýchto zapadlých vesniček je v horském pásmu nespočetně, v podstatě v každém údolí. Při cestě do těchto údolí není dobré podcenit počasí, neboť velmi často přichází záplavy bez jakéhokoliv varování. Voda se přilíže z okolních straní a spláchne vše, co jí stojí v cestě. A po pár hodinách není po ní ani památka.

Vymotali jsme se z údolí a zvolili další směr naší cesty do krásného historického městečka Nizwa. Toto město patří mezi nejvýznamnější města v Ománu a v minulosti to bylo centrum celého státu. I v dnešní době je náboženskou a kulturní enklávou se silně fundamentalistickým zázemím. V centru města leží monumentální pevnost a v okolí je spleť typických arabských uliček. Navštívil jsem místní mešitu, kde jsem si popovídal s místními obyvateli. Přijďte – li s respektem a bázni, nikdo proti tomu neprotestuje. Jenom před začátkem modlitby ke mně přišel Imám, zda jsem věřící a jestli ne, tak jestli by mi nevadilo mešitu po dobu modliteb opustit. Samozřejmě jsem jejich přání respektoval.

Z městečka Nizwa jsme zamířili k nejvyššímu vrcholu Ománu Jabal Ash Sham s nadmořskou výškou 2980 m. Cesta nás zavedla úchvatnou krajinou až do sedla v nadmořské výšce 2000 m, kde byla malá hospůdka a domorodá vesnice s prodavačkami lapačů prachu. Nedalo nám to a pár blbostí jsme od nich koupili. Pátovi jsme chtěli koupit nové botky místo jeho bíčklabů, ale nenechal se přesvědčit. Dali jsme kávu v turistickém kempu, podívali se na expediční vozítko z Rakouska a zamířili zase dolů. A pak zase nahoru... tedy cestou jsme se zastavili u jeskyní Al – Hotta Cave. Díky dotacím kdoví koho to vypadalo příliš civilizovaně, než aby to stálo za návštěvu, možná někdy příště, a pokračovali jsme zase nahoru. A tentokrát to bylo opravdu nahoru. Vydali jsme se severním směrem k pasu Hut, což nás opětovně zavedlo do výšky kolem 2000 metrů nad mořem. Toho dne již podruhé. Cesta se po chvíli změnila v šotolinovou klikatici neúprosně směřující nahoru. Celkové stoupání trvalo něco přes hodinu, přičemž jsme neujeli více než 20 kilometrů. Po krátkém obědě u nově otevřeného motelu jsme se přehoupali na severní stranu pohoří a začal sjezd dolů. Tady už to taková legrace nebyla, klesali jsme téměř volným pádem do údolí po cestách, na které se stěží vešlo jedno auto, o asfaltu tady nikdy neslyšeli a něco jako svodidla byla utopie. A sráz dolů padal nějakých 500 metrů. Byla to prostě krása veliká, nádherný rozhled po celém severním úbočí hor, v údolí bylo vidět občas

nějakou vesnici, čas od času auto v protisměru a ptáci v oblacích skoro stejně vysoko jako my.

Celý pas je dlouhý pouze 40 km, ale na cestu jsme potřebovali přes 3 hodiny času. Stezka nás dovedla do krásného údolíčka s jezírkem. Jméno už si nepamatuji, možná jsme ho nevěděli ani na místě, ale přivítala nás tam partička ukřižovaných dětí, které snad jako jediné za celý Omán byly vůči nám agresivní. No prostě malí smradi, kteří se zrovna vrátili ze školy a neměli co dělat. Chvilku jsme pokoukali a pomalu se vydali na další cestu. Přijeli jsme do dnes už bezejmenného města, kde jsme si dali již standardní večeři u nějakých Indů. Nic nového – kuře na kari, kuře na chili a rýže, nebylo to špatné, dokonce i Pátovi to chutnalo. Teda neřekl „to nežeru.“ Jelikož v kopcích přichází večer dost brzo, začali jsme pomalu hledat nocleh. Nakonec se to ukázalo jako větší problém, než jsme čekali. Vydali jsme se do údolí Wadi Bani Awf,

jenže nás překvapil čilý stavební ruch podél celé silnice. Už jsme začínali být zoufalí, že to budeme muset zapíchnout v nějaké stavební buňce a ráno půjdeme pěkně do šichty s řidiči nákladáků. Nakonec se nám podařilo najít odbočku na cestu opětovně do hor a opustili jsme staveniště. Pravda, ještě jsme stačili nabrat nějaké dřevo na topení. Snad nebudou ty stavební podpěry chybět při výstavbě silniční infrastruktury. V průsmyku

j jsme našli krásné tábořiště a mohli si vychutnat křišťálově čistý horský vzduch. Potřetí během dne jsme se dostali na výšku 1500 metrů, ale svítání vysoko v horách stálo za to.

Další den nás čekal sestup do údolí po silnicích, které jsme již znali. Zatáčka, šotolina a prudké klesání nás už nemohlo překvapit. Tím jsme opustili horské pásmo a začali se přibližovat směrem k moři. Mezi pobřežím a hlavním pásem hor leží nižší horské pásmo, které i zde protínají krásná údolí. Zamířili jsme do Wadi al Abyad, kterým se kroutila nádherná říčka. Cesta vedla v podstatě korytem řeky a místy se sjízdnost blížila možnostem aut nebo řidičů. Asi v polovině údolí jsme našli malé jezírko, které přímo lákalo k odpolední koupeli, tak jsme se rozhodli ubytovat. Dbající varování průvodců před bleskovými povodněmi jsme zaparkovali auta na pevné skále pár metrů nad říčkou. Abychom tam byli schopni projet, museli jsme si cestu maličko přizpůsobit pomocí kamenů, velkého palmového kmene a písku, ale nakonec jsme zdárně našli místo ke spaní pro nás i naše auta. Obecným problémem v arabských zemích je odpadové hospodářství. Prostě kam s ním. Když něco vyhodíte do popelnice, tak ta stejně skončí v prvním pangejtu nebo na velké hromadě za městem. V podstatě jediný způsob jak se zbavit odpadu na cestách je očištná cesta ohně.

Ráno jsme pokračovali korytem řeky. V průvodci sice psali, že je cesta neprůjezdná, nicméně ještě v Praze jsme od dobrého leč dosti nameteného kamaráda dostali ujištění, že se dá projet. Nedá. Po pár set metrech, několika obtížných úsecích jsme narazili na nádherné jezero. Dál by to šlo jenom na pontonu. On se

poté ten kamarád přiznal, že to nejeli, ale démon alkohol udělá své. Nu což, auta jsme otočili a s Pátou se vydali na cestu oklikou. Anče s Pétou pokračovali údolím do vesničky přes kopce, kde jsme se po hodině šťastně shledali. To byly naše poslední chvíle v horách a už jsme se definitivně vydali na cestu k pobřeží, což nebylo daleko, nějakých 50 km.

Jenže už se blížil čas oběda a Pát'a začínal být velmi netrpělivý, protože když nedostal svůj pravidelný přísun stravy, stával se nebezpečným. Ale hleďte v poledne na hlavní silnici restauraci. Našli jsme jednu. Sice tam nevařili, ale zato měli šišu. První v Ománu.... konečně. Když ale zbytek partičky brblal že má hlad, chce jíst a ne kouřit a podobné nesmysly. Podlehl jsem a vydali se do městečka Barka najít něco k jídlu. Překvapivě jsme opětovně zakotvili u Indů na kuře, rýži a kari. Když už jsme byli tady, tak jsme zajeli k pobřeží se podívat na pevnost, které byla bohužel zavřená. Po chvilce okounění jsem bez jakýchkoliv diskuzí zavelel a jelo se kouřit šišu. Arabáš

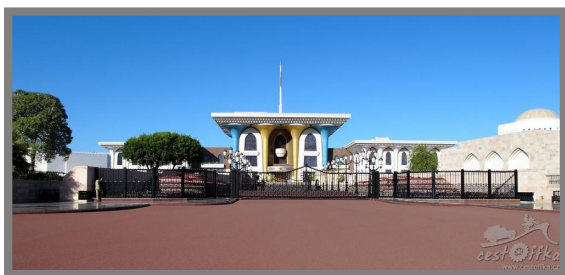

z Egypta mi nacpal výborný zagloul a krásně jsem si pokouřil několik hlavic. Dali jsme si čajíček, kávu, pokecali s obsluhou a byl to prostě pohodový odpolední arabský zevlink. Asi po hodině mě vyhnali, že jako už chceme jet dál, tak jsem slíbil, že se zítra vrátím a vydali jsme se na další cestu. Naším cílem byl ostroh Ras al-Sawadi s pevností. Trochu nás překvapilo, že pevnost byla na malém ostrůvku, ale i tak to bylo krásné místo. Bohužel se

spaním byla malinko potíž, neb už jsme byli příliš blízko civilizace a také Pát'a byl nemocný a trochu brblal. Nicméně nás takové drobnosti nemohly odradit od dobré nálady, camp jsme našli kousek od pláže, označili si ho v GPS a šli hledat večeri. Na radu jednoho námořníka jsme zakotvili v luxusním resortu Al-Sawadi Beach Resort. V příjemném baru jsme strávili celý večer pozorující Araby jak lámou jedno pivo za druhým prokládajíce to tequilou. Zlatým hřebem večera byly břišní tance v podání brazilské tanečnice plných vnaď a krásných očí. Až na Pát'u jsme si to moc užili. Ten nás opustil v půli večera, zaplať pánbů ne nadobro, šel si lehnout do auta, jelikož mu bylo dost blbě. Nebo se aspoň tak tvářil. Lámal jsem všechny, že tady v hotelu i přenocujeme, cena byla 140 E na dvojlůžko, ale byl jsem přehlasován ostatními účastníky zájezdu, tak jsem se podvolil nátlaku.

Další den ráno jsme si jeli prohlédnout pevnost na malém ostrůvku, ale jelikož se nám nepodařilo se čmoudy dohodnout solidní cenu za člun, tak jsme je poslali do prdele a vydali se na poslední část cesty do Muscatu. A samozřejmě jsme museli splnit slib daný Egyptanům a stavět se na šíšu. Byl tam i pan majitel, původem Súdánec, pokouřili jsme, pokecali, pozval nás na šíšu, prostě pohodička, kterou na arabských zemích miluji. Přechkali jsme ve stínu kavárny nejhorší sluníčko a v brzké odpoledne jsme pokračovali do Muscatu.

Konečně vůně muškátu v Muscatu

Upřímně řečeno. O muškátu tam asi nikdy neslyšeli. Muškátový oříšek jsem taky nikde neviděl. Svět je prostě divné místo k životu, když Němci mluví o míru, Američané mají černého prezidenta a nejlepší rapper je běloch.

Muscat je přívětivé město, které se rozkládá v několika zálivech Ománského zálivu při vstupu do Perského zálivu. Jednotlivé části jsou propojeny moderní dálniční sítí. Zajeli jsme se podívat na Sultánův palác, což je krásná moderní stavba typicky arabských linií. Všude čisto, uklizeno, jen pár turistů, žádní žebráci. Prostě trochu nezvyklé na arabský svět, což ostatně byl celý Omán. Málokdy jsme viděli skutečnou bídu a žebrotu nebo klasický arabský bordel.

Bohužel již byl zavřen rybí trh, který musí být úžasný. Už jsme narazili jen na pár rybářů, kteří čistili sítě a pak chlapíka, který vezl kolečko plné tuňáků. Hrubým odhadem cena na českém trhu tak 50 000 Kč. Zde stálo kilo čerstvého tuňáka 100 korun.

Kolem páté hodiny odpolední se otevíral místní bazar (súk). Krásná směsice obchůdků se zlatem, stříbrem, drahým kamením, starožitnostmi valné i nevalné hodnoty, kadidlem, kořením, čaji až po prací prášky a vietnamské oblečení. Vše v úzkých uličkách plných lidí, převážně místních. Oproti bazarům v jiných arabských státech, se jen výjimečně ozvalo *helou maj frend, supr prajz for jů* a my mohli v poklidu procházet nejrůznější krámky. Škoda jen, že se moc nesmlouvalo. Většina cen byla fixních nebo jen o malinko nadhodnocená. Moc jsme nenakupovali. Koupil jsem si starý dalekohled, takový ten pirátský, Anče beduínské rolničky a stříbro. V knihkupectví jsme koupili korán v arabštině a pár učebnic, abychom tomu vůbec rozuměli. A tak nám v pohodě uteklo poslední odpoledne v Ománu.

Navečer se Pét'a s Pát'ou podívali do mapy a s úžasem zjistili, že v Muscatu je lední stadion s veřejným bruslením. Při představě zahalených Ománek s bruslemi se

zatetelili a museli to vidět! Jak krásně strávený večer před odletem. Potkali jsme se napůl cesty na letiště. Zbytky zásob a nářadí jsme nechali dělníkům u cesty a pak už jen vrátit auto, naučit pána z půjčovny sčítat a odčítat, projít celnicí a oddat se vzpomínání a plánům na další cestu.

Tak zase příště...

Celá fotogalerie je ke shlédnutí [zde](#)

Text: Jan Gobey Onheiser

Foto: Petr Low Polanecký / www.cestoffka.cz